

המשך גילוייו של החוקר אריה יצחקי: בטענות לסקוב יש עלי ל ת ד ס , בן גוריון רצה לירות ביגאל אלון, המילים נעתקו מפיו של רבין

ה יידי גרוד 72, שאויש בעולים החדשים, חוו את אחת הטראומות המחרידות ביותר, כאשר הם עברו תחת אש אימוני פרט מידי מפקדיהם, שנאלצו ללמדם תנועה בשטח, תפיסת מחסה והפרי עלה נכונה של כלי הנשק. במהלך ההרע" שה נפגעו שני מ"סים של גרוד 72. אחד המ"מים בגרוד 72 היה מרדכי יעקובוביץ' (כיום דובר חברת מקורות). המביא את סיפור הקרב:

הזוחמים, הוא סבל כליכך מהצמא ששתה שמן רובים!

להשקיע יותר גוויות!

כי ניסה להיכנס עם המשוריינים לשטח, אבל התום העצום מנע זאת. הוא תיאר את תחושתו באותו רגע כמו היה "סחבה רפוייה". לסקוב מנע את כניסת הזח"מים לשטח. בשל האמונה שאש הלגיון הערבי תפגע בהם מלמעלה. על מעשה זה מעיר יצחקי: "אני סבור שלא היתה לסקוב די נחישות. הדבר החמור ביותר היה בכך, שהם חשפו את העורף, את בית רג'יו, במהלך הקרב, והיו אנשים שנהרגו כתוצאה מכך...". התוצאה היתה כי לאורך ציריה נסיגה היו מוטלים נשק וציוד שהושלכו. בעיקר בות השלולין הטאקטי הוטחה ביקורת בפקיד חטיבה 7. על הטענה של כמה מהקצינים הוותיקים בחטיבה 7, בדבר ריחוקו של המח"ט משהד"הקרב, הגיב מח"ט 7, שלמה שמיר, כעבור שנים: "התפקיד שלי כמפקד חטיבה כימעת והסתיים לאחר תכנון מע" רד"הקרב וחלוקת התפקידים בגורות. כל מג"ד וכל מ"ס היה חופשי לפעול בגיזרה שלו במסגרת משימתו לפי תפישתו הצבאית. מי מנע בעדם ליישם את התיאוריה ושיטות הלחימה המקובלות עליהם? דב" רים תמהים ומזורים מפיו של מח"ט, המדבר על קרב — שהפך למסלה. הסבר מקורי למפלת לטרון מביא שמיר באותו הקשר: "הקרב הוא לא המלחמה, הוא צעד אחד בה, הניצחון במלחמה כולה — זהו היעד!". באותו ראיון עיתונאי משנת 1968 תומך חיים לסקוב בעמדת המח"ט שלו בלטר רון: "כשפוקדים עליך, תקוף בכל מחיר פירוש הדבר: את היעד הזה תשיג ללא קשר עם מצבך. כך הובן הדבר פעמים רבות על ידי מפקדים בריטיים במלחמת העולם. למרות שאין לך נשק — תקוף! עדות נוספת על הלך-החשבה של שלמה שמיר וחיים לסקוב חשף, שנים

בעקבות ההפגזות התקחו שרות קוצים...". גיבור ושמו "גוליבר". במהלך הקרב של פלוגה ב' מגדוד 32 — היו שניים שמילאו תפקיד עיקרי. שניהם סמלים — האחד, שלום טישלר, והאחר — יצחק בן-מנחם, המכונה "גוליבר". שניי זהו את הקרב. שניהם גילו אומץ-לב בלתי-רגיל, ועלו תחת אש-תופת של מק לעים לאגפים של הכוח, ומנעו מהאויב אפשרות לכתר את הכוח. גוליבר, שפעל כמקלען, התקדם ביוזמתו, ללא כל פקודה, תפס עמדה עם מס' 2 שלו באגף המערבי של המחלקה ובאש מדוייקת הגן על מחלקתו המכותרת של אריק שרון. שלום טישלר חיפה עם חמישה חיילים על דרד"הנסיגה של הפלוגה, ואחר-כך שלח את חייליו, נטל את המקלע, ונותר במשימת-התאבדות. הוא עיכב את התקדמות הלגיון הירדני במשך שעה שלמה, עד שאזולה תחמושתו. מעשה-גיבורותו של טישלר סייע לאנשי מחלקתו להחליץ ול- הנצל מגיא-הדמים. הצמא הנוראי, ששרר בצהרי הקרב, הציק ללוחמים, שיצאו לקרב כימעט בלא מים. מספר אחד מהמ"מים שהשתתפו ב- קרב, יצחק קצב: "לרגעים אחדים ססקה האש מגירתו של גוליבר, שלחתי מישוה לראות מה עם המיקלען, אבל הוא התא" ש ש מיד והמשיך לירות. "אחר-כך שמעתי שהוא סבל ל- כך מהצמא ששתה שמן רובים. אזדי אין אמת בזה, אבל כולם מי שום מה זוכרים זאת כדוגמה קר צונת לצמא הנורא". לחיים לסקוב התברר כבר ב-10 בבוקר שהקרב הוא בבחינת שואה. בלט שאין אפשרות וסיכוי לכבוש את לטרון, וכל שנותר הוא לחלץ את האנשים, הוא טוען

אך נפגע שנית וצנח ארצה. חסמתי את עורקיו וגררתיו למדרון אחורי... "כעבור זמן קצר נשארתי עם כיתתי ללא פיקוד יותר גבוה. היו שצעקו לסגת, אחרים התחננו למים. הפצועים התבוססו בדמם. הברחש והתמסין של עמק אילון היו קשים כימעט כמו ההפגזה. כשאתה מזיע חודר הברחש לכל נקב בגופך ושו" תה את זעתך. הנפגעים רבו והלכו... נראה היתה קריאתם של העולים החד" שים, בהם רבים מניצולי-השואה: וואפער! וואפער! (מים, מים). עוד לא עלה השחר, וכבר ספגנו הפגי זה ירדנית כבדה. אמנם כבר הייתי קודם לכן בפלמ"ח והשתתפתי בכמה פעו" לות, אבל להפגזה כה כבדה לא הייתי רגיל. "השפעת ההפגזה היתה קשה. כל אנשי היו עולים חדשים. הם ממש איבדו את העשתונות. גם ערבים כפריים פתחו עלינו בצליפות מאחת הגבעות הסמוכות. הראשון שנפגע היה מפקד-הפלוגה, יהודה הררי (מאוחר יותר אלוף-משנה ומפקדו הראשון של חיל-הצנחנים). הוא אמנם התאושש קמעא וניסה להתקדם,

מח"ט גיבעתי אכידן (במרכז) לא להסתבך בקרב הכרוך באבידות מיותרות!